

בן לדנוור

רעתימיעוט זה כנראה פגם מלידה, שהולך איתך כל החיים ולא מרפה. אני יודעת, אני סובלת מזה. למשל, סנדליידנוור. כל העיר השתוללה. כל האנשים החשובים והמשכילים כתבו נגד הסנדלים. ריברו נגד הסנדלים. נלחמו בסנדלים. אנשים בעלי תושיה פירקו את המנעור לים והעלו חיור של שביעותרצון על פני כל אורחי העיר תל-אביב. אפילו ראשהעיריה שלמה העיר בא לדבר על זה בטלוויזיה והתפתל בתשובותיו.

רק אני, כמו תמיד, הייתי כורדה במערכה. מהיום שראיתי את הצהובי-צהוב הזה, התאהבתי בו. איך שחתיכות-ברזל יכולות לעשות אותי מאושרת. מום מלידה, אמרתי כבר.

12 שנה אני גרה במרכז תל-אביב. 12 שנה אני הולכת על הכביש בין המכוניות הנוסעות. קופצת ביניהן, וזה הצידה ברגע האחרון, מקללת נהגים שמעטט דורכים עליי, חוטפת קללות ועלבונויות מנהגים אחרים. כל זה, כי המידרכה ברחוב שלי תפוסה תמידית-מדי על-ידי מכוניות חונות. הילדים שלי, לעומת זאת, הרבה יותר מיסכנים ממני. הם קיבלו הוראה ברורה וחד משמעית שאסור להם ללכת בכביש. רק בגלל העובדה שהילדים שלי רזים מאוד הם מצליחים, כדרך כלל, להשתחל בין המכוניות החונות לבין קירות-הבתים. לפעמים הם מצליחים לעבור, אבל הילקוט שעל הגב נתקע, ואז מישוה צריך לחלץ אותם.

שבוע אחרי שהתפרצו הדנוורים הצהובים לחיינו, נשמנו לרווחה. יצאנו לטיול על המידרכה. הלכנו לאט-לאט כדי להרגיש בשינוי, החזקנו ידיים, הפסקנו לקפץ כמו חזרת-תיישים, הרגשנו כמו אנשים שקנו לעצמם מעבר מכובד בעיר שלהם.

אבל האנשים הקימו צעקה גדולה. איימה, גנבו סנדלים. התלוננו, צעקו — וההם, ממח לקתי-התנועה בתל-אביב, התקפלו. עכשיו אנחנו שוב הולכים על הכביש. המידרכה חזרה להיות מיגרש-הניה לרכב. הילדים שוב מתאמנים במעברי-מיכשולים ואני שוב תלויה על החלון בצהריים, כשהם חוזרים מבית-הספר, כדי לראות אם הם הצליחו לעבור או אם הם נתקעו.

כן, יש לי מכונית ואני יודעת מה זה למצוא מקום-חניה בעיר הזאת. ובכל זאת, הלוואי והדנוורים יחזרו. אם לא לרחובותינו, אז לפחות למידרכותינו.

פינת הקמצן

בכל תנויות התקליטים בארץ יוצב החל מהשבוע הזה רוכן שבו יימכרו תקליטים בהנחה. הרוכן ייקרא נייס פרייס והתקליטים בהנחה יוחלפו מדי כמה ימים, כדי שיהיה בוול לכל טעם.

פינת בן-יהודה

הפעם תבלינים. הסתבר שכבר קרוב לארבע שנים אני מטעה אתכם. בכל פעם שאני כותבת שצריך להוסיף שמיר למאכל מסוים, אתם רצים לירקן, מבקשים שמיר ועושים כנדרש. לא ידענו (אתם, אני והירקנים הפזורים בארצנו) שבעצם קנינו כל הזמן שבת. שמיר, לעומת זאת, הוא צמח קוצני שאינו נאכל, ככה כתבו לי מהאקדמיה. מהיום והלאה, אתם הולכים לירקן ואומרים לו בנימוס שיתן לכם קצת שבת. אם הוא יגיד שאין לו, אז תלחשו לו כשקט-בשקט באוזן את מילת-הקסם שמיר, והוא יבין. החיים זה לא פסטיבל, רבותיי. החיים זה כל הזמן השכלה.

צמח בעל עלים נזורים ומונצים. הם משמשים תבלין לכבישת מלפפונים ושימורי מזון אחרים. משתמשים בו גם לתיבול מרקים. השבת דומה במראהו לשמר, אבל שונה הוא ממנו בריחו. ריח השומר כריח האניסון. בסעות קוראים לשני מיני התבלין, לשומר ולשבת, שמיר. השמיר הוא צמח קוצני ואינו נאכל וראת דף לט

שמו המדעי של השבת: Anethum graveolens שמו באנגלית: dill

שבת

כמו מסיבה

פערהרורות זה לא תסם מושג. פערהרורות זה שהם שונאים כל מה שאני אוהבת ואני שונאת כל מה שהם אוהבים. במיוחד גדול פערהרורות אצלנו בכל מה שקשור במוסיקה. יוצא מזה שב-97% מזמן עבודת הפספון, האוזניים שלי רוטטות מסבל ובי-35% הגותרים, כשעל הפספון מסתובב, תקליט של אמא, הם צועקים, צוחקים ולא נותנים לשמוע.

על הליכה משותפת למופע-זמר אין בכלל מיהו לדבר. כשהם מציעים מופע-זמר אני מתפוצצת מצחוק, וכשאני מציעה מופע עוזים פרצוף כאילו ראו מוגלה. יש אומנם גם פערהרורות בין שני הילדים עצמם (אחד בן רבע לשבע ואחד בן רבע לעשר), אבל הפער הוא קטן וניתן לגשר עליו במעט רצון טוב.

בליל שידור הקדם-ארוויזיון בטלוויזיה נוצר הסריק הראשון. שמענו ביחד את 12 השירים ובכתי אחת אמרנו כולנו, הורים וילדים, שאנחנו היינו בוחרים את כמו צועני למקום הראשון. הם הסתכלו עלינו בכזו ושללו "מה, גם בעיניכם זה מוצא חן?" ואנחנו הסתכלנו עליהם ושאלנו את אותה השאלה. אחר-כך שלושת הבחורים האלה, יגאל בשן, עוזי חיטמן ויונתן מילר כתבו וביצעו את השיר הכימפרגן שנכתב בעשור האחרון בישראל, אנחנו נשארים בארץ. ושוב השיר מצא חן באוזני כל הדורות כמישפחה. אותו מיקרה פעמיים אומר חשדני.

אתמול הלכנו לראות את המופע כמו צועני, נציג הדור הקודם (אני) ונציג הדור הצעיר (בני הנכור). התלבשנו באופן חגיגי במיוחד. לא לכבוד המופע, אלא לכבוד זה שאנחנו יוצאים ביחד לראות משהו שאולי-אולי שנינו נאהב. אולי פיתאום יהיה רגע של בלי פערהרורות בינינו, אולי יהיה רגע שאני אכבד את טעמו והוא יכבד את שלי. וזה קרה.

אני לא יודעת אם כמו צועני היה מביא 200 אלף איש לפארק הירקון, אני לא יודעת אם היו שם חידושים מוסיקאליים יוצאי-דופן, לא התעניינתי מי ביים את המופע, לא שאלתי מי כתב את מילות-הקישור. לי כל העסק נראה כמו מסיבה, שבה כל אחד משלושת הבחורים המוכשרים האלה סיפר על עצמו ושר את השירים שהוא אוהב במיוחד.

מצאתי את עצמי מוחאת כפיים לשיר של אלביס פרסלי וראיתי את בני מתרגש ומצטרף בשיר לאדון עולם בשלושה קולות.

כשיצאנו משם, נדמה לי ששנינו הרגשנו שרתקרבנו קצת אחד אל השניה. או, כמו שהם שרים באחד משיריהם, שיהיה לכם עולה עולה, ואפילו יותר מזה.

לעבור את הקיץ בשלום

בלי המצאות אי-אפשר לעבור את הקיץ ב-שלום. אז הנה שתיים כאלה:

צל על המישקפיים

המומחים להמצאות אנטי-שמש וחום עובדים בימים אלה שעות נוספות. הדבר האחרון שהם המציאו הוא סוכך למישקפיי-שמש. למי שאיננו

אוהבות שמש וגם איננו אוהבות כובעים. זה פטנט לא רע.

קונים את הסוכך העשוי מפלסטיק כמובן (בשלל צבעים) ב-3,000 שקל ומרכיבים אותו על מישקפיי-השמש שכבר יש בבית.

רעיון

בימים אלה של קיץ לוהט מחום ומילדים משועממים בחופשה, יש צורך בהמצאות רבות רק כדי להישרד. המצאה כזאת, שהיא כולה פרטית שלי, אתן לכם היום במתנה.

בימים שלא יוצאים מהבית להצגות, סרטים ושאר הורגייזמון, מסתבר שהשעה הקשה ביותר במשך היום היא השעה שבין 6:30 (סוף תוכניות הטלוויזיה לילדים) ל-7:30, שהיא השעה שבה מאכילים אותם ומתחילים את תלאת ההשכבה. בשעה הזאת הילדים שלי פשוט יושבים באמ"בטיה, ואנחנו, ההורים, נחזר סמוך על כוסיקפה, סיגריה ושקט. חצי השעה הראשונה עוברת די קל, בעזרת הצעצועים האמפייביים. ורק אז מתחילות קריאות קצרות של קוצר-רוח ושיעמום. וזה הרגע לגשת למקרר, לשלוף ממנו שלגוניץ ולתת אותם לילדים השקועים במים. עוד חצי שעה של שקט, זה מבלי להזכיר את העובדה שאמבטיה הוא המקום המתאים ביותר לאכילת הדברים הנוזלים והמלכלכים האלה.

כל חכרות השלגוניץ בארץ נמצאות בתחרות על לב הילדים, ולכן הן הורידו מחירים בצורה ממש מעוררת הערצה. החל מ-200 שקל לשלגוניץ-קרח ועד ל-500 שקל לטיילון. בול, טעים, מתוק ונותן נשימה להורים הרוסים.

לא מחשב לא חיים

מאגף הנוער והחלוצ בבישפחתי נאמר לי להמליץ באופן רחוף על ספר ששמו צעדים ראשונים בבייסיק (מחשבים, אלא מה?).

הילד אמר שהספר כתוב בצורה ברורה מאוד וכולו מלא בצעירים ודיאגרמות ההופכים את הלימוד בשפת הבייסיק למישחק ושעשוע.

פתחתי את הספר הזה באופן אישי והוא לא נראה לי ברור או משעשע, אבל זה אולי בגלל העובדה שאני עוברת עכשיו על צעדים ראשונים במגימיקס (כל אחד והקצב שלו). את הילד שלי הבריחה הזאת לא הצחיקה, והוא אמר לי לכתוב שהספר המומלץ הוא מתנה אידיאלית לתחילת שנת-הלימודים. לימיה-הולדת, חגים ומועדים לששון. לשאלתי מה יקנו הורים לילדים שאין להם מחשב, היתה תשובתו ברורה לגמרי: "שיקנו להם מחשב".

"היום חיים ללא מחשב הם לא חיים" — נאום הילד בן 10. וככן, רבותיי וגבירותיי, פתרנו לכם בזה את המתנה הבאה: צעדים ראשונים בבייסיק מאת רודני זקס. הוצאת דליה פלד, מחיר 24,000 שקל.

מה שמגיע מגיע

לחברים שלי יש גלריה לאמנות וגם שני בנים. כפרוך החופש הגדול הציע האב לבנו בן ה-13 לבוא ולעזור לו בעבודה בגלריה. הבן בירר היטב את התנאים הכספיים של העיסקה ולבסוף הסכים.

בסוף החודש קיבל הילד את שכרו, ובשימחה גדולה בא הביתה וסיפר לאחיו הצעיר כמה קיבל ומה הוא מתעתד לקנות בכסף. למחרת ביקש הבן הצעיר מאביו שיקח גם אותו לעבודה, אבל האב הסכים שאין לו צורך בעוד עובדים. הילד חשב חצי שעה ואחר-כך בא אל אביו ואמר לו כך: "אם אין לך אפשרות להעסיק אותי, דע לך שלפי החוק מגיעים לי דמי-אבטלה".

נראה אתכם מסרבים לילד ומפירים את חוקי מדינת-ישראל.